

γαλήνη, να περιοδεύη στα τωρινά και στα παρασμένα με τόση εδαιστησία, να μπορή και ν' αλλάξῃ τις ώρες του μαρτυρίου σε άρμονικούς τόνους μιᾶς παθητικότητας κιθάρας!

Ἡ σύγκρουση τῆς λαχτάρας γιὰ τὴ γλύκα τῆς ζωῆς ποὺ φεύγει καὶ τοῦ ἀμείλιχτου θανάτου ποὺ ὀλοένα παραμονεύει, τὸ δίλημμα τῆς ἀγάπης—μαζὶ τῆς ἢ εὐτυχία, χωρὶς αὐτὴ τὸ χάος καὶ ἡ συντέλεια, δώθε ἢ σωτηρία, ἐκεῖθε ὁ χαμὸς—ὄλα τὰ δραματικά στοιχεῖα ριγμένα στὸ καμίνι τῆς ποιητικῆς δημιουργίας. Τὶ βγαίνει; Μιὰ φλόγα δυνατὴ, κόκκινη, αἱματένια, ποὺ εἶναι σπάρταγμα νὰ τὴ νοιώθῃς καὶ νὰ τὴν ἀντιορίζῃς. Καὶ ξαναθυμούμαστε τώρα τὰ λόγια τοῦ ξένου ποιητῆ: «Ἡ ποίηση; Λίγος καπνὸς ποὺ ἀνεβαίνει ψηλὰ στὸν αἰθέρα, ἀπὸ κάποια ψυχὴ τὴ στιγμή ποὺ ἄλλο καίγεται».

Στὰ παλιότερα χρόνια,—τὰ χρόνια ποὺ στιχοφγούσανε στὴν καθαρεύουσα,—ἔδῶ, στὴν Ἀθήνα, μιὰ σειρὰ ὀλόκληρη ἀπὸ ποιητὲς λησμονημένους πιά, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ ρομαντικὸ πεσμιμὸ τῆς ἐποχῆς, θρηνοδοῦσε ἀκα-

τάπανστα, ἀναθεματίζοντας τὴ ζωὴ καὶ τὴ δημιουργία.

Εἶναι πικρὸς, ὦ φίλοι μου, ὁ ἀληθὴς μας βίος. Εὐδαίμων ὅστις κοιμηθεῖς, κοιμάται αἰώνως.

Ἡ σχολὴ αὐτῆ τῶν ὀλοφρομένων, ἄμουση καὶ ἀφιλοσόφητη, δὲν ἔχει βέβαια καμιὰ σχέση μετὰ τὴ σημερινὴ ποίηση τῆς μελαγχολίας καὶ τοῦ ἐλεγειακοῦ τόνου. Τότες ὁ θρηῖνος πῆγαξε ἀπὸ μίμηση, ἐνῶ τώρα τὸ βουβὸ κλάμα ποὺ μᾶς σπαράζει εἶναι τὸ βαθὺ παράπονο τοῦ αἰώνου ἀνθρώπου, ποὺ ἀναβρῶζει ἀπὸ θεομὴ ἀγάπη καὶ λαχτάρα γιὰ τὴ ζωὴ, ἀπὸ πόθο καὶ φλόγα γιὰ τὴν ὄνειρεμένη εὐτυχία, ποὺ ὅμως μὴν ἄδικη μοῖρα κόβει τὴ χαρὰ, πνίγει τὰ ὄνειρα, μᾶς ἀνεβάζει στὴν κορυφὴ τοῦ τόνου, ἀπ' ὅπου βλέπουμε πῶς μονάχα ὅταν ὁ ἀνθρώπος λυτρωθῇ, ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς του ἄλυσίδες, θὰ μπορέσῃ νὰ νοιώσῃ τὸν προορισμὸ του καὶ ὀλοκληρωτικὰ νὰ τὸν πραγματοποιήσῃ.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Lorenzo Stecchetti

ΣΤΗΝ ΑΡΕΤΗ

Πῶς σκανταλίζεσαι λιγνὴ ἀρετὴ καημένη
σὰν δῆς λίγο γυμνὲς γυναίκες πλάτες,
σταυροκοπιέσαι κόρη γερασμένη,
στεγνὴ, ξεδοντιασμένη, μὲς στὴς στράτες.

*Ἄς τὴν κοιλάδα αὐτὴ τὴ δακρυσμένη.
Τραβήξου, κούψου καὶ ἄσε τοὺς διαβάτες,
μὴν τοὺς κοιτᾶς, περνοῦν ζευγαρωμένοι
γελῶντας - εἶναι Μάης! - μὲ νιὲς ὄψατες.

Κλεισε τὰ μάτια, ξέφρενα ἀγαπαίε
ὁ κόσμος ὅλος κ' ἡ ἀμνάξ σου ἡ θεία
πάει καὶ αὐτὴ κρυφὰ γιὰ νὰ συλλάβῃ...

Κλεισ' τὸ βιβλίό σου νὰ μὴ σάνάβῃ
τὴν πάναγνή σου αἰδώ, καθὼς ὑμναίει
πόσο γλυκεῖ τὸ Μάη εἶν' ἡ ἁμαρτία!

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Ἡ πολιτεία ξέφρενη γιορτάζει
καὶ φανερὰ οἱ ἀνθρώποι μασκαράδες
δείχνονται, μὲ κοστούμια ἀπὸ ἀτλάξι
ποὺ ἀλύπητα πληρώνουν μὲ παράδες.

Ἐπίσημα ἕνας κόσμος τὸ φωνάζει
πάνω σὲ στολισμένους ἀραμπάδες
μὲ μίσκας καὶ τρουμπέττες ἀλλαλάζει,
περότοι δῶ καὶ κεῖ μαχαραγιάδες.

Λεφτὰ γιὰ τὴς μογιές, τὴ σερπαντίνα,
τὴς μάσκες, καὶ πολλοὶ μ' αὐτὸ τὸ κρῦο
φτωχοὶ - σκέψου! - πεθαίνουν ἀπ' τὴν πείνα,
καὶ ἄλλοι βογκοῦν σὲνα νοσοκομεῖο...
Νὰ ἡ Κοινωνία ἡ ψεύτρα ἡ θεατρίνα,
νὰ καὶ ὁ κοσμάκης τὸ Φρενοκομεῖο...

(Παράφραση)

Gabriele D'Annunzio

Ω! ΝΙΟΤΗ ΜΟΥ

Ἦ! νιότη μου, τὰβρὸ σου τὸ στεφάνι
ξεφύλλισε ὠμὲ στὸ μέτωπό μου,
καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ μου βάρυσε καὶ κάνει
νὰ σκύβῃ τὸν ὡς χτές ἴσιο κορμό μου.

Σὰν φρούτο γίνηκε ὄριμο ἡ ψυχὴ μου
καὶ ὅπως ποτὲ καλὴ, γιὰ ὅλα ποναίει,
λιγάζει, ματώνει, δριθύνεται μὰζὶ μου,
δὲν κλαίει, μόνον νιώθει καὶ χωροναίει.

Σβοῦν κ' οἱ στερεὲς αὐγὲς στὸ πρόσωπό μου
ὡ νιότη, κ' οἱ παλμοὶ σιγοῦν, δὲν πνέει
ὁ δυνατὸς τυφῶνας σου πιά ἐντὸς μου.

Τώρα ζῶ γιὰ νὰ βλέπω νὰ χαράξῃ
τὸ δάκρυ σάλλων μάτια, πῦναι νέοι
ἀκόμα, καὶ τὸ στήθος τους κολλάζει.

(Ἀπὸ τὸ Poema Paradisiaco)

Ada Negri

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ἔνα χειμῶνα μέσα ἀπὸ τὸ χῶμα
βγήκε μιὰ ἄσπρη ἀνεμώνη βιαστικῆ,
μὰ γύρω τῆς δὲν εἶχαν λιώσει ἀκόμα
τὰ χιόνια κ' ἔτσι λίγησε νεκρῆ.
Καὶ τὸ φτωχὸ λουλουδί, παγωμένο,
πέθανε πρὶν ἀκόμα γεννηθῆ.

Στὸ στόμα μου κ' ἐμένα κάποιο δέλι
γιὰ σένα ἀπ' τὴν ψυχὴ μου ἕνα φίλι
τρεμουλιαστὸ μπουμπουκίσε στὰ χεῖλη,
μὰ σὺ ἔστρεψες ἄλλοῦ τὴν κεφαλή...
Κι ἀπὸ' να κίνημά σου χτυπημένο,
πέθανε τὸ φίλι πρὶν γεννηθῆ.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ